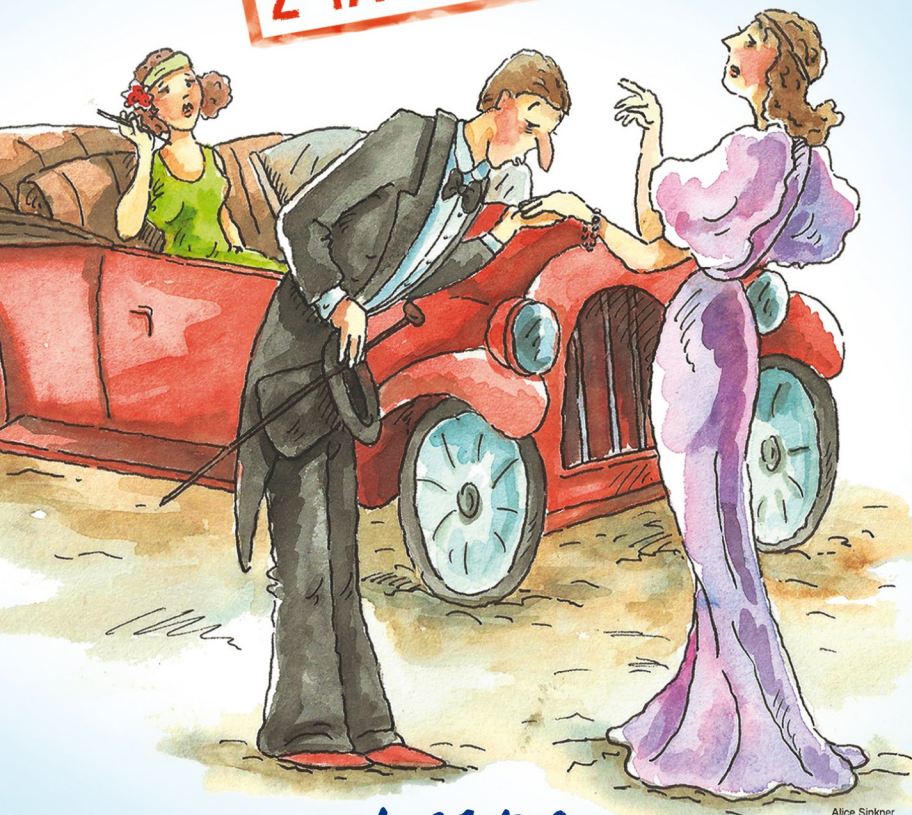

DETEKTIVOVÉ Z TAWCESTERU

Alice Sinkner

DCERA SVRŽENÉHO KRÁLE SIMON BRETT

OD AUTORA
PŘEVÍTEM SNADNO A RYCHLE

x·y·z

**DETEKTIVOVÉ
Z TAWCESTERU**

Alice Sinkner

**DCERA
SVRŽENÉHO KRÁLE
SIMON BRETT**

*Věnováno Pete,
protože má vždycky pochopení pro blázniviny*

Copyright © Simon Brett, 2011
Translation © David Sajvera, 2014
Cover Illustration © Alice Sinkner, 2014
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-874-9

1.

Blotto objevuje mrtvolu

„Je mi strašně trapné s tím teď obtěžovat, matko, ale obávám se, že v knihovně je mrtvola.“

„Teď opravdu ne, Blotto. Máme hosty,“ odvětila vévodkyně vdova z Tawcesteru, aby vzápětí – nevzrušena – odplula na vlnách dokonalé výchovy, parfému a jemného saténu pryč od svého potomka a mohla se naplno věnovat roli dokonalé hostitelky. Její oči zářily jako semafor a signalizovaly vrchnímu sluhovi Grimshawovi, komu má dolít jeho prázdnou sklenici, nebo vysílaly ještě důležitější signál, koho má při dolívání ignorovat.

Na tváři Jeho Výsosti Devereuxe Lyminstera se objevil nechápavý výraz, který u něj ale nebyl vůbec neobvyklý. Neobyčejně hezké rysy tohoto mladšího syna vévodkyně z Tawcesteru vyjadřovaly zmatenost poměrně často. Na jeho jemném čele se pod neupravenou blond kšticí v takových chvílích objevovaly vrásky a kůže kolem jeho chrpově modrých očí se rovněž svašťela. Mladé dívky tento výraz většinou interpretovaly jako známku zjitřené citlivosti a hlubokého zamyšlení. Ve svém hodnocení se však vždycky mýlily. Blottovy myšlenky se totiž zřídkakdy dostaly hlouběji než k podrážkám jeho luxusních, ručně šitých bot, kde končily záhy zašlápnuté, aniž by jim bylo dopřáno zakořenit, či dokonce vykvést.

Odmítl skleničku šampaňského, kterou mu nabídl majordomus z tepaného stříbrného podnosu. Devereux Ly-

minster pil ostatně jen velmi málo a svoji přezdívku Blotto, která by mohla v jeho rodném jazyce naznačovat nadměrnou závislost na alkoholu, nedostal určitě díky jeho nezřízené konzumaci. V kruzích, v nichž se pohyboval, nebyla ale logická vysvětlení pro přezdívky v módě. S přezdívkami se tu nikdy nešetřilo a rozhazovaly se stejně velkoryse jako drobné mince na dobročinné účely.

„Grimshawe,“ zašeptal „neviděl jste někde Twinks?“

„Ne, milorde,“ odpověděl sluha. „Myslím, že Její Jasnost se stále ještě převléká po náročném tenisovém odpoledni.“

„U všech hlodavců!“ pronesl Blotto a zmatený výraz v jeho tváři nabyl takové intenzity, že mohl u okolostojících hostů klidně vyvolat obavy o jeho psychické zdraví.

„Je zde něco, co by za vás měla vaše sestra vyřídit, pane?“ Dlouholeté zkušenosti naučily Grimshawa, že právě o to se tu teď jedná. Blotto se na Twinks obracel vždy, byl-li nucen řešit nějaký dílčí životní problém, jako například, jakou kravatu si má vzít, nebo s kým se má oženit.

„Ano, v knihovně došlo k menší nepříjemnosti.“

„K jaké nepříjemnosti?“

„Je tam mrtvola.“

„Hned s tím něco udělám, milorde.“

Grimshaw si přivolal na pomoc Harvey, jednu ze služek, působících na tawcesterském hradu již po mnoho let. (Na tomto místě bychom rádi upozornili na všeobecně známou výslovnost názvu tohoto prastarého rodového sídla. Ačkoli tento název hláskujeme jako „Tou-ces-tr“, měli bychom ho správně vyslovovat jako „Tejstr“. To už ale určitě nemusíme nikomu připomínat.) To, že Harvey značně převyšovala průměrný věk ostatních služek a že se na svém místě udržela i po jistých etických selháních, která by jiného stála kariéru, můžeme přičíst faktu, že uzavřela s majordomem dohodu. Po konkrétních podmínkách a podrobnos-

tech této „smlouvy“ však ani členové vévodovy rodiny, ani služebnictvo ze zdvořilosti nikdy nepátrali.

Harvey, jak se na řádnou služku sluší a patří, se oblékala do černých šatů a zástěry. Ačkoli u většiny žen černé šaty obvykle zastírají detaily jejich ženskosti, u Harvey je naopak podtrhovaly. Bylo tomu tak zčásti díky neobyčejně krátké délce jejího oděvu, která jí (nebo spíše Grimshawovi) vyhovovala. Harvey se vyzbrojila péřovým oprašovátkem, avšak nikoli v očekávání, že by jí snad mohlo být k užitku při odklizení mrtvého těla. Tento nástroj jí ale propůjčoval jistou gloriolu přesně stanoveného cíle. Nikdo z hostů ani služebnictva, kteří ji v tu chvíli potkali na chodbě, tak nemohl pochybovat o tom, že má za úkol něco víc než jen nevinnou péči o domácnost.

Grimshaw na základě mnohaletých zkušeností věděl, že se na Harveyinu diskrétnost může zcela spolehnout. Bylo mu též jasné, že mrtvolu obecně dokážou velmi znepríjemnit jinak vcelku poklidný víkend na venkovském sídle. Jeho snahu o maximální diskrétnost lze přičíst také faktu, že se tawcesterský hrad dosud úplně nevzpamatoval z šoku, jež způsobilo nalezení těla zesnulého lorda z Tawcesteru, sedícího u krbu ve své pracovně s tváří barvy archivního portského vína, což byl ostatně také jeden z posledních požitků, jimž na tomto světě holdoval. Obavy z podobného skandálu nevyprchaly, i když od odchodu jeho lordstva uplynulo již celých pět let.

Většina vzdělaných lidí dobře ví, že právě tawcesterská hradní knihovna je považována za jednu z nejdůležitějších pamětihodností na zdejším panství. Vznikla jako přístavba při generální rekonstrukci sídla, provedené sedmým vévodou z Tawcesteru, který na rozdíl od svých předchůdců Černého Ruperta a Ruperta Démona porušil rodovou

tradiční, jež tehdejší vévodům velela prohrávat své jmění v kartách. Osvědčil se naopak jako protřelý manažer rodného majetku, získal Tawcesteru zpět přízeň Štěstěny a přistavěl k hradu další budovy. Od nešlechtných lidí si proto vysloužil přezdívku Rupert Nudný.

Knihovna se, jak známo, nachází v přízemí zadního traktu sídla. Z jejích vysokých oken se otevírá malebný pohled na mírně zvlněná pole tawcesterského kraje, z nichž většina patří do majetku rodiny. Zbývající tři stěny jsou od podlahy až po strop pokryty mahagonovými knihovnami, naplněnými symetricky uspořádanými svazky knih. Všechny mají uniformní hnědou koženou vazbu se zlatými písmeny a zůstávají většinou zcela neposkvřené okem čtenáře. I když čtení jako koníček nepatří v kruzích britské aristokracie jistě mezi nejoblíbenější činnosti, je běžné, že na kvalitní kožené vazby svazků v jejich knihovnách padne ročně mnoho kusů telecího dobytka. Zvláště tawcesterský rod je pak vyhlášený tím, že dovedl tuto zálibu v rekreačním zabíjení zvěře až do krajnosti, když jejich pověstná neschopnost rozlišovat při lovech mezi divokou zvěří a domácím skotem plnila knihařské dílny významnou surovinou.

Čtenář by ale neměl nabýt dojmu, že si snad Tawcesterové svých knih nevážili. Byla to právě jejich knihovna, s níž se velmi často chlubil. Potěšení pokochat se tímto rodinným skvostem nebylo nikdy žádnému víkendovému hostu upíráno déle než půl hodiny poté, co překročil práh sídla. I mezi odborníky pak panovala shoda v tom, že se jedná o celkem unikátní sbírku vzácných svazků. Rodina také čas od času zaměstnávala nějakého méně významného vědeckého pracovníka za účelem jejich seřídění a sestavení aktuálního katalogu. Vévodové z Tawcesteru měli ke knihám vždy velkou úctu – ovšem za předpokladu, že je nemuseli číst.

Prostor knihovny byl svědkem mnoha scén nepřístojného chování a mravní zkaženosti – zvláště za časů rozmařilého potomka Ruperta Nudného, vévody Ruperta Nemravý. Tohle ale byla první mrtvola... (Tedy pokud nepočítáme mrtvoly služebnictva... a ty se v tawcesterském hradu nikdy nepočítaly. Skutečnost, že v knihovně byla ve dvacátých letech devatenáctého století rozdrцена služka špatně zajištěnou Homérovou bustou, se v rodinných análech nezmiňuje. Problémy se služebnictvem řešil vždy majordomus...)

Mrtvé tělo, s nímž se teď musel konfrontovat současný majordomus, doprovázený Harvey, se rozhodně nenacházelo v poloze poklidného a smířeného odpočinku, kterou zaujímali vznešení předkové, když poručili svoji duši Pánu. Mezifáze přechodu mezi tělesným a netělesným tady nepůsobila ani dojmem dobrovolnosti, ani elegance. Bylo to tělo muže, jehož předsmrtný zápas učinil tak neelegantním, jako kdyby byl nucen na sobě nosit ženské šaty. Jeho bílá kravata a frak naznačovaly, že se jedná o jednoho z hostů vévodkyně vdovy, což, jak si Grimshaw uvědomil, slibovalo extrémní komplikace. Tohle nebyl sluha, jehož tělo by se dalo jen tak, bez dalšího vysvětlování vrazit místnímu funebrákovi. Tuhle smrt bude nutno vyšetřit.

„Mám ho uklidit, pane Grimshawe?“ zeptala se Harvey. Majordomus byl pro ni vždycky „pan Grimshaw“, a to dokonce i v intimních chvílích, kdy by člověk očekával méně formální oslovení. Stála přitom s napřaženým péřovým oprašovátkem, jako kdyby se tento nástroj mohl při odstraňování ještě ukázat užitečným.

Grimshaw zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne. Dokud se neprokáže opak, musíme tuto knihovnu považovat za místo činu.“

„Myslíte, že by se měla zavolat policie?“

„Ano. A pokud se jí nepodaří určit identitu vraha, my-

slím, že bude mezi hosty vévodkyněvdovy určitě nějaký soukromý detektiv, který se ujme vyšetřování. Je mi ovšem jasné, že tímto bude po jistou dobu citelně narušen poklidný chod domácnosti.“

Pěrové oprašovatko v Harveyině ruce se instinktivně zachvělo. „Tak neměla bych ho alespoň oprášit, pane Grimshawe?“

„Obávám se, že ne. V takových chvílích musí jít i ty nejzákladnější instinkty domácí hygieny stranou.“

„Jak myslíte, že zemřel, pane Grimshawe?“

Sluhovy oči se zúžily a zkoumavě sledovaly mrtvolu. Tvář zesnulého byla rudá jako sklenka červeného vína a svýma vypoulenýma očima a doširoka otevřenými ústy působila absurdním dojmem. Jeho ruce stále křečovitě svíraly límec u košile a snažily se ho odstranit, jako kdyby byl o několik čísel menší.

„Dovedu si představit, že něco špatného snědl.“

„Jed?“

„To je logický závěr, k němuž by mohl dospět i profesionální vyšetřovatel, naším úkolem ale není v této chvíli cokoli vyvozovat, Harvey, ať už se jedná o logické či jiné závěry.“

„Ne, pane Grimshawe,“ řekla Harvey, aby po váhavé odmítnutí pokračovala: „Ale možná bychom mohli uvažovat o tom, kdo tento mrtvý muž je – nebo spíš – kdo to byl?“

Majordomus připustil, že by tomu tak mohlo být. Tvář nebožtíka, nyní stažená škaredou grimasou, patřila zřejmě kdysi dobře vypadajícímu mladému muži. Nažloutlá barva pokožky však naznačovala, že nevyrostl na dietě založené na rostbífů či yorkshirském pudinku. Napříč jeho naškrobenou košilí se táhla purpurová šerpa sepnutá na jednom místě insignií ve tvaru hvězdy, zdobenou drahokamy. Okázalost jeho oblečení svědčila o tom, že onen muž nebyl

vychováván v krejčovském tajnůstkářství uniformovaného žáka anglické soukromé školy.

„Mou domněnkou je,“ řekl Grimshaw „že to je – nebo spíše byl – jeden ze členů doprovodu svrženého krále Středoevropy.“

„Máte určitě pravdu, pane Grimshawe,“ souhlasila Harvey. „Zatelefonujete na policii?“

„Ano. To bude teď můj další úkol.“

„Ještě ne!“ Knihovnou se rozlehl hlas, který zazvonil jako křišťálový lustr, když se zachvěje poryvem nejjemnějšího vánku. Ten hlas ale nebyl ani v nejmenším mdlý či neprůbojný. Zaznívala v něm autorita vyšší společenské třídy, která po generace čerpala svoji sílu z jediného a nejdůležitějšího zdroje – z vykořisťování nevolníků.

Tento hlas patřil lady Honorii Lyminsterové, kterou její bratr Blotto a všichni ostatní, kteří se pohybovali na té správné straně barikády, znali pod přezdívkou „Twinks“.

Její nepřehlédnutelná krása vzrušovala celé roje nápadníků, kteří do ní byli beznadějně zamilovaní. Ale protože všichni pocházeli z aristokratických kruhů, jejich popisy dokázaly být zřídka konkrétnější než vyjádření typu „fajn kočka – prvotřídní ženská – kus – absolutně oslnivá“. Aby člověk náležitě vystihl její šarm, potřeboval by mít v sobě kus básníka – a Twinks v rámci své sociální skupiny na žádného bohužel nikdy nenarazila.

Kdyby se nepravděpodobné stalo skutkem a do tawcesterského hradu by nějaký básník zavítal, všiml by si určitě hlubokého azuru jejích uhrančivých očí, pokožky ze slonoviny a z okvětních plátků růží, stříbřitě blond vlasů, jako by utkaných z vláken nejjemnějších pavučin. Opěvoval by smyslnost její dokonalé postavy a pozoroval by její chůzi, ve srovnání s níž bylo třepotání motýlů pouhým neohraibaným a humpoláckým potácením.

Kdyby se ale tento hypotetický básník skutečně objevil a složil hold kráse lady Honorie Lyminsterové, dostalo by se mu pohrdavé odpovědi: „To jsou ale kecý!“ Ačkoli si Twinks byla vědoma své krásy, nepovažovala ji nikdy za důležitou. V jejím životě byly prostě jiné, důležitější věci. A jejím nejzajímavějším koníčkem byla bezesporu činnost amatérského detektiva.

Nález mrtvého těla v knihovně uprostřed obzvlášť depresivního domácího večírku byl pro Twinks bonus, srovnatelný s nálezem perly v nejšedivější a nejnenápadnější schránce ústřice na písčitém dně řeky.

Po jejím příchodu se Grimshaw a Harvey uctivě stáhli, aby slečně poskytli nerušený přístup k tělu.

„Ó, bravo!“ zvolala. „Travičství v tawcesterském hradě. Bravissimo!“ Sklonila svoji elegantní hlavu k ústům oběti a ucítila prchavou vůni hořkých mandlí. „Kyanid – anebo jsem úplně vedle!“

I kdyby Grimshaw nevěděl o dokonalých Twinksiných znalostech toxinů, bylo by v tu chvíli jeho povinností říct větu, kterou též vzápětí pronesl: „Jsem si jist, že máte pravdu, milady. Měl bych nyní něco udělat?“

„Ne. Vy a Harvey teď půjdete zpátky k hostům. Udržujte je plné bublinek. Já se tu porozhlédnu a začmůchám kolem.“

„A, milady, přejete si, abych uvědomil příslušné orgány?“

„Ne, Grimshawe, udělám to sama. Povolám našeho ctihodného vrchního inspektora Trumbulla. Mám ráda, když každý dostane, co mu náleží – aby měli všichni stejnou startovní pozici a tak. Musím dát policii prostor, aby se do toho vyšetřování mohla trochu about... dřív než se kruh uzavře a já jim osobně řeknu, kdo tu vraždu spáchal.“

„Výborně, milady.“

„A, tady jsi.“ Ve dveřích knihovny se objevil Blotto. Přikývl

na pozdrav Grimshawovi a Harvey, kteří se nepozorovaně vytratili, a obrátil se ke svojí sestře. „Co tomu říkáš, Twinks, můj starý vdolku. Ten chudák zhasl jako svíčka, co?“

„A my to teď musíme vyšetřit! Což je skvělé!“ Její oči se zaleskly jako pstruh, který v prudkém poledním slunci vyskočil nad hladinu řeky.

„Poznáváš toho starého kořena?“

„Je to jeden muž z doprovodu svrženého krále Sigismunda.“

„Máš pro něj nějakou přezdívku?“

Blotto věděl, že jeho sestra ji užuž musí mít na jazyku. Kdykoliv jí někoho představili, uložilo se příslušné jméno do zásobárny jejího velkoobjemového mozku a už se ho jako klíště víc nepustilo. Blotto na tom byl trochu hůř. Vnitřek jeho mozku se podobal spíš tobogánu, protože žádná z myšlenek se na jeho kluzkých stěnách nedokázala udržet. „Říkali mu kapitán Schtoltz.“

„Ó, ano, vágně si pamatuji jeho jméno od okamžiku, kdy přijeli. Je divné, že má na sobě běžný večerní oděv. Pokud je to kapitán, měl by na sobě mít spíš uniformu, ne?“

„To je, Blotto, otázka, která mě taky napadla.“

„Ó, opravdu?“ Ta věta mu trochu zalichotila. Blotto byl totiž od útlého dětství smířený s tím, že co do kvality myšlení je jeho sestra ve srovnání s ním jako ohromný zaoceánský parník proti malinkému člunu se dvěma vesly. Skutečnost, že ho napadla stejná myšlenka jako ji, ho opájela blahem.

„A také myslím, že na ni znám odpověď,“ pokračovala Twinks.

„No tak si ji nenechávej pro sebe. Vypuť psy, starý brachu.“

„Kapitán Schtoltz nebyl v uniformě proto...“

„Ano?“

„...protože to byl špion!“

„Hurá! Hupí-dupí!“

„A teď, Blotto, mohl bys doběhnout do mého pokoje a přinést mi můj fotoaparát? Než se sem nahrnou všichni ti slídilové a než zadupou svýma humpoláckýma botama do země všechny důkazy, chci to tady mít zdokumentované.“

2.

Přijíždí policie

Když pánbůh rozdával intelekt, vrchní inspektor Trumbull zřejmě nestál v řadě čekatelů na předních místech. Možná dokonce, že byl v té chvíli zrovna někde na úplně jiném místě, v nějaké úplně jiné zemi. To mu ale nezabránilo, aby ve své vysněné profesi nepostupoval stále výš a výš po pomyslných příčkách kariérního žebříčku. Samozřejmě, v tehdejší době se člověk, který prokazoval v policejním sboru důvtip a inteligenci, vystavoval riziku přirozené diskvalifikace. Úkolem policie byly především nekonečné a nudné pochůzky, papírování, sledování falešných stop a nefalšovaný údiv, když se nějakému amatérskému čmuchalovi podařilo odhalit pachatele vraždy dřív než profesionálnímu policejnímu vyšetřovateli.

Podobných zkušeností nasbíral vrchní inspektor Trumbull za svou praxi již hojné množství. Znal také dobře svoje povinnosti a věděl, kde je jeho místo, pokud byla do případu zapletena aristokracie. Přišlo mu proto přirozené, když ho ještě předtím, než měl ohledat mrtvolu v knihovně, zavedla vévodkyně vdova do Modrého ranního pokoje, aby mu udělila pokyny.

Ačkoli byl Trumbull člověk neobyčejně tupý, nepostrádal jistou vnitřní statečnost. On, stejně jako většina lidí nízkého postavení, se před vévodkyní vdovou z Tawcesteru třásl jako osika. Připadala mu jako zaoceánský parník. Když jednou nabrala směr a na něco se zaměřila, bylo téměř nemožné ji jakkoliv odchýlit z kurzu.

„Takže, Trumbulle...“ sdělila chvějícímu se inspektorovi. Oslovovala ho vždycky „Trumbulle“. Považovala za vhodné oslovovat urozené osoby vyššího postavení jejich tituly, své přátele odpovídajícího postavení přezdívkami a všechny ostatní příjmením. Rozdíl mezi vrchním inspektorem, lékařem, právníkem, vikářem nebo poslední služkou nebyl pro vévodkyni vdovu podstatný. „Nejhorší na celé této věci je, že se stala v naprosto nevhodnou dobu. Je víkend a my máme hosty.“ „Ano, Vaše Milosti,“ souhlasil Trumbull. „To je opravdu nešťastné.“

„Spoléhám proto na vás, že celou záležitost vyřešíte s veškerou citlivostí, jaké jste jenom schopni.“

„Ó ano, Vaše Milosti, právě tak to udělám.“ To mohl vrchní inspektor Trumbull klidně slíbit. Míra citlivosti, již disponoval, byla citlivostí nosorožce, který se probudí s kocovinou a následně si sedne do vosího hnízda.

„Cožpak se bude něco vyšetřovat?“ znejistěla mírně, a její věta byla proto vyslovena v gramatickém tvaru, který sice dávno zapomněla, ale o kterém se kdysi v hodinách latiny učila jako o „otázce, na kterou očekáváme zápornou odpověď“.

V tomto případě vrchní inspektor Trumbull ale bohužel nemohl přisvědčit. „Lituji, Vaše Milosti. Obávám se, že vrchní konstábl bude na vyšetřování trvat.“

„Ach,“ vévodkyně vdova se zamyslela. Měli bychom připomenout, že znala vrchního konstábla už od kolébky. „Bertík Anstrutherů... možná bych si s ním měla promluvit, co myslíte?“

„Obávám se, Vaše Milosti, že nedostanu-li opačné rozkazy, budu nucen vraždu vyšetřovat.“

„Jak únavné! Stejně, pokud budete muset...“

„Mohu se Vaší Milosti zeptat, zda o vraž... , tedy zda o tom incidentu už ví někdo z vašich hostů?“

„Dobrý Bože, ne! Tedy doufám, že ne. To by ale vůbec nebyla dobrá vizitka pohostinnosti tawcesterského hradu, že? Samozřejmě že o tom ví Blotto a Twinks.“

„Promiňte?“

„Můj syn a dcera.“

„Á!“

„A dva lidé ze služebnictva... majordomus a jedna služka. Kromě nich nikdo.“

„Kromě jedné osoby,“ oznámil inspektor vážným hlasem.

„O kom to mluvíte?“

„Tou osobou je vrah, Vaše Milosti. Individuum, které to zvěrstvo provedlo.“

„Dobrý Bože, snažte se mi naznačit, že to udělal někdo, kdo je v tomto domě?“

„Už samo geografické hledisko nevylučuje tuto možnost.“

„Hm.“ Myšlenka, že k vraždě je zapotřebí nejen oběť, ale také pachatel, dosud vévodkyni vdovu vůbec, ale vůbec nenapadla. To byla tedy další nepříjemnost. Pak ale znovu nabyla sebedůvěry. „Vrah ale určitě nikomu neřekne, co udělal, nebo ano?“

„To je extrémně pravděpodobné, Vaše Milosti.“

„Á, výborně, tak pak je to v pořádku. Nedojde tu tedy k žádnému společenskému faux pas. Trumbulle, moji hosté právě teď večeří. Musím jít velmi rychle za nimi. Jsem především jejich hostitelka.“ Podívala se spěšně na pozlacené bronzové hodiny na krbové římse. „Právě se podává ryba. Spoléhám na vás, že celou věc vyřídíte ještě předtím, než se dámy vzdálí do svých pokojů.“

„Celou věc?“

„Ano, myslím tím vaše vyšetřování. Chci, abyste do té doby vše vyšetřil, a chci také, aby tělo bylo pryč z domu, dřív než se pánové odeberou do kulečnickového sálu.“

„Ale, Vaše Milosti, to mi na vyšetřování nezbývá víc než půl hodiny.“

„Za půl hodiny se dá stihnout velký kus práce. I výchova většiny dětí podle mě nevyžaduje více času než půlhodinu.“ Půl hodiny času si zasluhovaly věci, na které vévodkyně vdova vzpomínala jenom s odporem.

„Vaše Milosti, v zájmu vyšetřování bude nutné, abych si mohl promluvit s vašimi hosty.“

„Mluvit s mými hosty? Lituji, vrchní inspektore, ale nejste ten typ člověka, se kterým jsou zvyklí hovořit.“

„To možná ne, Vaše Milosti, ale...“

„Jedním z mých hostů je bývalý král Sigismund ze Středoevropy. Myslíte, že se jedná o typ člověka, s nímž se vy a paní Trumbullová v rámci svých společenských kruhů stýkáte?“

„Ne, to zajisté ne.“

„Jak můžete potom očekávat, že kvůli vám rozbiju všechna společenská pravidla jeho třídy jenom proto, abych vás k němu mohla uvést?“

„Došlo tady k vraždě, Vaše Milosti.“

„To nevíme. Zemřel tady nějaký člověk – to je všechno, co víme. K tomu, že člověk zemře, mohou vést různé okolnosti.“

„Ano, ale, Vaše Milosti...“

„Požaduji po vás, abyste vše vyšetřil – a odstranil tělo – během následující půlhodiny, ještě než se dámy vzdálí a pánové odejdou do kulečnickového sálu a do kuřárny. Chcete mi říct, Trumbulle, že to není možné?“

Správná odpověď se stydlivě červenala v koutě inspektora mozku a on jako by váhal, jestli ji má vypustit ven z úst. Někde v dálce přitom slyšel věty, které slýchal v počátcích svého policejního výcviku. Vzpomínal na zásady, jimž by měl každý policista zůstat věren. Nic není nad zákonem. Vyšetřování musí být provedeno vždy pečlivě a nestranně.

Musí být prověřen každý detail, a to bez ohledu na společenský status vyšetřovaných osob. Policista musí být neúplatný a dychtivý objasnit každý zločin, s nímž se setká.

„Budiž, Vaše Milosti,“ řekl. „Mám na to půl hodiny.“

Spolu s vrchním inspektorem Trumbullem přijel do tawcesterského hradu také seržant, který s ním na obdobných případech obvykle spolupracoval. Na základě pravidla statistického průměru bychom mohli soudit, že tato osoba by měla být inteligentnější než její polointeligentní nadřízený. Tak tomu ovšem nebylo. Seržant Knatchbull byl, pokud je něco takového ještě vůbec možné, intelektem dokonce obdařen ještě méně než jeho nadřízený.

Ohledání místa činu a vyšetřování proto nepřineslo žádné oslňující vhledy, ačkoli v několika zásadních postřezích se oba muži jednomyslně shodli. Muž ležící na podlaze knihovny byl bezpochyby mrtvý. A z výrazu jeho tváře také usoudili, že neopustil vezdejší svět ani v pokojném duševním stavu, ani z vlastní vůle.

Kromě toho dospěli k závěru, že... „Tohle je případ pro expertizu.“ S tím také vrchní inspektor Trumbull celé vyšetřování uzavřel, přičemž osvědčil neobvyklou míru bystrosti, když do kategorie expertů nezařadil sám sebe. Pokrčil přitom rameny, čímž chtěl naznačit, že schopnosti těchto „expertů“, kteří budou zkoumat mrtvé tělo, také příliš nepřeceňuje. Zažil to ve svém životě už bezpočtukrát. Teď když mu už důchodový věk klepal na dveře, počínala nad jeho agilností vítězit vnitřní lenost, která ho pudila uspíšit proces vyšetřování tak, aby už měl celé to martyrium za sebou. Proč by se to nedalo nějak urychlit? Proč by se měl obtěžovat se všemi těmi nudnými opatřeními a papírováním, když pak přijde nějaký vševěd, nějaký amatérský čmuchar a případ sám vyřeší?

Po tomto – nepříliš důkladném – ohledání místa činu propašovali vrchní inspektor Trumbull a seržant Knatchbull s pomocí Grimshawa tělo nebožtíka, zabalené v tureckém koberci, pryč z tawcesterského hradu. Použili přitom zadního schodiště, kde – jak se domnívali – nebude hrozit nebezpečí, že by je někdo viděl. Nebylo ještě tak pozdě, aby odvážnější a opilejší pánové z řad hostů využívali tento prostor při svých výpadech za koketními služkami.

Když večere skončila a pánové se přesouvali do kulečnickového sálu a do kuřáckého salonku, mrtvé tělo kapitána Shtoltze se už natrásalo na zadním sedadle vozu vrchního inspektora Trumbulla, kodrcajícího se po hrbolaté cestě do Tawsworthy na policejní stanici.

Lady Honoria Lyminsterová byla úžasná dívka. Nejenže občas kouřila cigarety, ale měla dokonce ve své ložnici jednu z oněch moderních elektrických konvic, které umožňují výrobu horkých nápojů bez nutnosti účasti kuchaře nebo služky. Právě díky této konvici mohli ten večer s Blottem srkat horké kakao. Twinks se na svého bratra s uznáním podívala a pronesla: „No, myslím, že jsi princezně Ethelindě docela padnul do oka.“

„Cože? O čem to mluvíš?“

„O bývalé princezně Ethelindě. Nedělej, že nevíš, Blotto. V tomhle domě je jenom jedna jediná princezna Ethelinda. A je tak krásná jako odpolední moučník s extra porcí šlehačky. No tak, prober se, musel sis jí všimnout. Dcera svrženého krále Sigismunda.“

„Ach, ta!“

„Házela po tobě okem celý večer jako kočka po akváriu se zlatou rybičkou. Určitě si o tobě myslí, že jsi k nakousnutí.“

„Ty jsi ale kus vola, Twinks. Proč by se taková dech beroucí kráska zajímala o takového troubu, jako jsem já?“

„Protože jsi po čertech atraktivní – a k tomu dobrý chlap.“
„Ále... sušenky!“ opáčil Blotto, a jeho rozpaký se projevil červenou barvou směrem vzhůru od stojatého límce jeho košile.

„Takhle se nikdy neoženíš, když si ani nevšimneš dívky, která se o tebe zajímá.“

„Dobře, myslím, že na tom zas tak hrozně nezáleží. Je spousta věcí, které mohou svobodní maníci v životě dělat, pokud si nenajdou manželku. Kriket, hony a... dobře... prostě dobrodružství. Ve skutečnosti, jak se tak kolem sebe rozhlížím, začínám si myslet, že spousta kamarádů by se měla líp, kdyby zůstali bez manželek. Mám na mysli svoje parťáky ze školy, protože několik z nich se oženilo s Američankami.“

Twinks se zvonivě zasmála. „Samozřejmě, z naší rodiny by se nikdo k něčemu takovému nesnížil.“

„To ne, ale nejsem si jistý, že náš Lufa dopadl lépe.“

O to se Twinks nechtěla přít. Byl to totiž právě jejich starší bratr, který si v manželském osudí vytáhl kratší zápalku než jeho sourozenci. (Nebo bychom to spíš mohli nazvat černým Petrem, protože Sloggo, nová vévodkyně, rozhodně nebyla krátká, nýbrž čněla vysoko nad svým buclatým manželem jako věž a její končetiny byly tak dlouhé, že ji lidé podezřívají, že si je snad na noc musí omotávat kolem těla jako zahradní hadici.) Lufa či – abychom ho nazývali jeho pravým jménem – Rupert Lyminster, vévoda z Tawcesteru, ale nedostal na vybranou. Linie vévodů musí pokračovat a – ať už mohl jakkoli chtít zvolit jinou metodu – neexistuje žádný jiný způsob, jak zplodit potomka, který by současně nezahrnoval nutnost pojmout někoho za právoplatnou manželku.

Lufa neměl samozřejmě při výběru své manželky ani poradní hlas. Stejně jako u jiných úkolů v tawcesterském

hradě se i tohoto ujala jeho matka. A vévodkyně vdova dobře věděla, že čistota rodokmenu stojí za přehlédnutí některých nepodstatných aspektů osobnosti její budoucí snachy, jako je například příjemné chování nebo tělesná přitažlivost. Vybrala proto Sloggo – kterou čtenáři v *Debrett's Peerage & Baronetage* najdou jako lady Winifred Coules-Quickovou, nejstarší dceru vévody z Pargetshiru – a přípravy na uzavření sňatku s touto nevěstou z vyšších kruhů mohly vypuknout.

V oficiálních záznamech šlechty Court Circular se o této radostné události informuje samozřejmě s náležitou důstojností. V souvislosti s nevěstou není nikde použit výraz „dlouhé bidlo“, „věšák na šaty“ ani „pakobylka“. Nikdo zde pak nezmiňuje ani ženichovu přezdívku – sice ne tak exotickou jako jména jeho předchůdců „Černého Ruperta“ a „Ruperta Démona“, ale přece jen přiléhavou – „Rupert Tučný“. V tisku se také o novomanželském páru nikdo nezmiňuje jako o „semetrice a kouli“, jak je jejich méně velkorysí přátelé také někdy nazývali.

Jejich spojení se však nakonec ukázalo jako plodné, totiž v tom, že se díky němu narodily dvě děti. Obě byly ovšem holčičky, což pro Lufu představovalo jisté obtíže. Absence mužského dědice znamenala, že bude muset podstoupit celou proceduru znova.

„Každopádně, Blotto, moje staré želé, nebavme se teď o manželství. Maminka se ti určitě časem po nějaké nevěstě poohlédne, až uzná, že to je vhodné. Bavme se raději o něčem zajímavějším.“

„Všechno na světě je zajímavější než manželství a věno.“

„Ano, a to je opravdu zajímavé. Máme tady další ,V'. Ne věno, ale ,vraždu.““

Na tváři jejího bratra se na okamžik objevil nechápavý výraz, než na příslušné místo nervových drah konečně

dorazila příslušná vzpomínka. „Máš na mysli ten cizí starý ananas v knihovně?“

„Ano, určitě.“

„Dobrá, starý dobrý Trumbull tam byl a hodil po něm očkem, takže si myslím, že je vše na nejlepší cestě.“

„To je absolutní blbost! Vždyť dobře víš, že Trumbull je naprosto neschopný. Bez pomoci nedokáže ani slíznout šlehačku z lívance. Je nulová šance, že by ten zločin objasnil. Ne, jako obvykle se o to budeme muset postarat sami, ty a já, Blotto.“

„Aha. Ale s čím bychom měli začít? Vždyť to mrtvé tělo už ani není v domě.“

„To vím. Ale vzpomeň si, že jsi mi před příjezdem Trumbulla a jeho pitomého asistenta přinesl fotoaparát.“

„No ano. To jsem přinesl.“

„A já jsem provedla velmi rychlé, ale důkladné ohledání místa činu.“

Blotto byl ohromen. Pokud jeho sestra upřela na ten případ jenom jediný paprsek svého masivního intelektu, případ byl už de facto vyřešen. „Takže – kdo to udělal, Twinks?“

„To ještě nevím, starochu, ale pár stop už jsem objevila.“

„Jako co například?“

„Dobře, pro začátek víme, že ten nebožtík v knihovně zavražděn nebyl.“

„Aha, ty myslíš, že to byla sebevražda... nebo došlo k nějaké strašlivé nehodě?“

„Ne,“ opakovala Twinks trpělivě. „Myslela jsem, že nebyl zavražděn v knihovně.“

Mraky stále zastíraly Blottovy skráně. Pak se zázračně vyjasnilo. Široký sluneční paprsek se prodral ven. „Ty myslíš, že ho někdo sejmul někde jinde a pak jeho ostatky přenesl do knihovny?“

„Přesně tak.“

„Ale jak to můžeš vědět?“

„Jednoduše, ukážu ti to na fotografii, ale ty se ještě vyvolávají v šatně, kterou používám jako temnou komoru. Je na nich ale patrné, že smoking kapitána Schtoltze byl vytažený nahoru, až k jeho krku, což naznačuje, že ho někdo zvedal v podpaží. Další poznatek je, že tělo bylo ještě trochu teplé, zatímco část koberce, na kterém tělo leželo, ne, z čehož plyne, že muselo být na to místo přeneseno teprve před chvílí. Kromě toho zůstaly na koberci rýhy po podrážkách, jak bylo tělo vlečeno dovnitř. Pokud změříme jeho boty a vezmeme v úvahu přibližnou váhu jeho těla a úhel, v jakém tělo kapitána Schtoltze na zemi leželo, jsem si víc než jistá, že ho do této pozice musel umístit člověk vysokého, nebo alespoň nadprůměrného vzrůstu.“

„Skvěle, Twinks. Nikdy jsem nechápal, jak se může všechn ten mozek vejít do tak malé lebky, jako máš ty.“

Twinks pokrčila rameny. „Je to jenom pouhá logika. Když máš oči otevřené dokořán, Blotto, všechny potřebné informace nakonec najdeš.“

Blotto si povzdychl. Věděl, že i kdyby měl oči otevřené jako vrata, stejně by relevantní informace nepostřehl, tedy pokud by ho samy nekously do ruky. „Takže máme teď za úkol najít vysokého muže. To bude první krok v celém vyšetřování.“

„Je to jasné!“ zakřičel Blotto, aby se vzápětí odmlčel. Pak se v jeho očích opět objevil zdrženlivý záblesk energie.

Twinks si tohoto symptomu všimla. Její bratr měl nějaký nápad. „Napadlo tě něco konkrétního?“

„Myslel jsem...“ začal pomalu.

„Ano?“

„Většina hostů už teď asi spí...“

„Bezpochyby.“

„...a to je ta nejlepší chvíle, abychom našli našeho vysokého muže.“

„Promiň, Blotto, nechápu...?“

„Přece, když všichni spí, nevšimnou si, když se vplížíme do jejich ložnic...“ vysvětloval Blotto jeden ze svých nápadů a přímo přitom planul entuziasmem.

„A když budeme v ložnici, podíváme se a budeme vidět, komu čouhají nohy z postele ven...“

„A-ano.“

„...takže budeme vědět, kdo z nich je vysoký.“

Její bratr vyzařoval nejvyšší stupeň nadšení z toho, že dospěl logickou cestou k tomuto závěru, a Twinks nechtěla v této chvíli propíchnout jeho sebedůvěru jako pneumatiku. „Dobrý nápad,“ odvětila a Blotto zazářil jako čtyřplostýnkový plynový sporák. „Ale,“ pokračovala jemně „nemyslíš, že bude lepší počkat do rána, až všichni hosti vstanou?“

„A v čem to bude lepší?“ zeptal se Blotto zmateně.

„Když budou všichni stát, budeme jasně vidět, kdo z nich je vysoký a kdo ne.“

Blotto si neužíval skutečnost, že byl jeho nápad odmítnut. „Tak by se to dalo taky udělat,“ připustil. „Co je vůbec zítra na programu?“

„Lov.“

„Á.“ Na Blottově hezké tváři se rozhostil jeho obvyklý úsměv. Začali konečně mluvit o něčem, čemu rozuměl.

3.

Lov začíná

Byl to jeden z oněch podzimních dnů, kdy člověk lituje všechny příslušníky lidského pokolení, kteří neměli to štěstí narodit se v Anglii. Nízké ranní slunce nakukovalo nesměle přes stromy tawcesterského panství jako plachá dívka na svém prvním plese, vyhlížející tanečníka. Listy na prastarých dubech se třpytily zlatě a rudohnědě. Bílé ocásky hoptajících zajíců se dnes tyčily nezvykle a arogantně vysoko. Také bažanti se jako pávi promenovali po polích, jisti si svojí vlastní nedotknutelností. To, co se zde mělo v nadcházejících hodinách odehrát, totiž nebyl jejich problém. Dneska to měly odskákat lišky.

Blotto se zhluboka nadechl svěžího vzduchu svého rodného kraje a jeho plíce se naplnily spokojeností. Cítil svého černého loveckého koně Mefistofela mezi koleny a vlny radostného vzrušení přeskakovaly mezi člověkem a koněm střídavě sem a tam. Blotto naslouchal vzdáleným zvukům venkova, blízkému klapání kopyt koní, štěkotu psů a troubení na lesní roh, které vydávali členové jeho vlastního živočišného druhu. Očima se zabořil do červeně kabátců shromážděných honců, jež kontrastovaly s černou barvou uniforem sluhy Grimshawa a jeho podřízených, kteří právě servírovali *stirrup cups*,¹ a jeho srdce se nadmulo pýchou. Tohle byla Anglie ve své největší nádheře. Tato scéna by měla trvat věčně. Snad se nikdy

1 Speciální pohárky na alkohol (zejména portské nebo sherry), používané při honitbách, většinou zobrazující lovenou zvěř, *pozn. red.*

neobjeví někdo tak protivlastenecký, bez smyslu pro humor – nějaký plebejec –, který by hon na lišku zakázal.

Vzhlédl k hlavnímu schodišti vedoucímu od arkádového vchodu tawcesterského hradu. Stála tam jeho matka, opírající se neochotně o hůl. V minulé lovecké sezoně odmítl totiž její hřebec Caligula přeskočit obzvláště vysokou překážku a katapultoval přes ni svůj aristokratický náklad raději vzduchem. Výsledkem byla fraktura kyčle, která se dosud nezahojila, pročež mastičkář vévodkyně vdovy měl tu drzost jí říct, že ještě není schopná jezdit na koni! Její instinkt jí ovšem velel doporučení toho malého plebejce ignorovat a pouze spojeným úsilím Lufy, Twinks a Blotta se podařilo ji odradit od jejího záměru na koně opět vsednout. Byla ale pevně odhodlaná nechat zlomené kosti srůst pouhou silou své nezdolné vůle, a to co nejdřív. Nebude to už trvat dlouho a bude zase v sedle. Seznam hledaných lišek pobíhajících po lese byl stále neúměrně dlouhý.

Hleděla proto s neskryvaným opovržením na ženu, která stála vedle ní. Exkrálovna Klára, manželka svrženého krále Sigismunda, neměla pro svou neúčast na honu žádnou tělesnou omluvu. Prostě ji jenom nebavilo lovit. Další přitěžující okolností bylo její vyjádření, že tuto činnost nepovažuje za hodnou dámy.

Vévodkyně vdova neměla na takovou malomyslnost čas. Přimhouřenýma očima sledovala svoji nevítanou společnici, se kterou bude muset strávit celý následující den. Bývalá královna Klára nebyla zrovna královnou krásy. Její dcera zdědila krásu spíše po svém otci, králi Sigismundovi, a dlužno říci, že početí princezny Ethelindy muselo též z jeho strany vyžadovat značné úsilí. Fakt, že princezna nemá žádné sourozence, nebyl příliš překvapující. Bývalá královna Klára byla určitě v mnohém ohledu pozoruhodná žena, ale nikoli z toho důvodu, že by se do ní houfně za-

milovávali muži. Její oči neříkaly: „Pojď se mnou do postele,“ ale nanejvýš: „Dovol, abych zakryla tvoji erekci.“ Dlužno též dodat, že při jejím stvoření Všemohoucí rozhodně nešetřil na materiálu. Bylo jasné, že v případě, že by nějaký anarchista házel bomby, byla by právě ona ženou, kterou by si člověk přál mít mezi sebou a epicentrem výbuchu, což, vezmeme-li v úvahu výbušný charakter střeoevropské politiky v tehdejší době, byl možná hlavní důvod, proč svého manžela tak přitahovala.

Vévodkyně vdova ale přestala zkoumat svého hosta a rozhodla se z něj vytěžit maximum. Vzdělání vévodkyně vdovy přispělo nejen k jejímu celoživotnímu pocitu, že dělá všechno správně, ale naučilo ji také nacházet v každé situaci něco pozitivního. Nedá se nic dělat, na hon prostě nemůže. Mohla ale strávit den dostatečně příjemným způsobem, a to svojí další oblíbenou zábavou – poučováním cizinců.

Blotto se v sedle napil z nabídnuté stříbrné nádoby tradičního nápoje a uvědomil si, že sluhu, který se natahoval, aby mu ji podal, nezná. „Vy jste tady nový?“

„Ano, milorde.“ Ten muž působil velmi distingovaným dojmem, jako kdyby člověk právě otevřel krabičku s tři týdny starým camembertem. Blottovi se tato vlastnost u sluhů líbila.

„Máte nějaké jméno?“ Většina sluhů ho obvykle měla.

„Pottinger, milorde.“

Samohlásky, které muž vyslovoval, působily velmi tvrdě, nepříjemně. Musí být zvláštní, napadlo Blotta ve vzácné chvíli reflexe, vyrůstat a dělat takovéhle zvuky. Zní to trochu jako nějaký cizí jazyk. U sluhů ale takové mluvení dává celkem dobrý smysl. V okamžiku, kdy otevrou ústa, nikdo není na pochybách, z jakého plemene pocházejí. Každý to naprosto názorně slyší. Když o tom přemýšlíte, s cizinci je

to podobné. No, celkem vzato, svět je velmi dobře zkonstruovaný.

„Jakže? Pottinger? Dobrá, doufám, že se vám bude na tawcesterském hradě líbit.“

„Nemám pochybnosti o tom, že tomu tak bude, milorde.“

S pocitem, že tímto demonstroval vstřícnost k prostému lidu v míře dostatečné pro celý den (či pro celý zbytek roku), se Blotto odvrátil od sluchy, pozdvihl nádobku s nápojem a připil na dálku svojí matce. Ta na znamení, že jeho gesto viděla, zamávala jemně rukou, a Blotto si zavdal hluboký doušek nápoje. Vynikající. Grimshaw při přípravě ignoroval tradiční stereotypy – na jeden díl sherry připadly hned tři díly brandy –, čímž nápoj značně vylepšil (snad v obavě, že by jeho chuť mohla hostům připadat příliš mdlá a příliš třešňová). Výsledkem byl drink, který mohl svou silou na zadní straně hlavy konzumenta vypálit slušný otvor pro únikový východ.

Blotto, nabitý novou energií, si představoval nádherný den, který ho čeká: nekonečné hodiny trysku po polích místních zemědělců, skoky přes jejich ploty a ohrady a nakonec nekomplikovaný požitek z dostižení lišky a jejího následného roztrhání loveckými psy. Prostě nic, nad čím by se člověk musel příliš zamýšlet. Co jiného chlap potřebuje k životu?

Pak zachytil pohled svojí sestry a vzpomněl si, že by měl přece jenom o něčem přemýšlet. Twinks vypadala ve svém černém loveckém kostýmu a na dámském sedle své bílé jezdecké klisny Persefony úchvatně. Na první pohled se možná zdálo, že se chce rovněž oddat onomu několika-hodinovému bezstarostnému prolévání zvířecí krve, ale záblesk jejích dokonale modrých očí, který Blotto spatřil přes závoj jejího klobouku, mu připomněl, že jejich hlavním cílem je dnes něco jiného. Měli prokádovat svoje hos-

ty a posoudit, kterému z nich by nejlépe seděla role vraha.

Blotto věděl, že určit vraha lze buď na základě nalezení motivů, které mohl pro spáchání zločinu mít, nebo rozpoznáním určitého druhu osobnosti, která se mohla tak negentlemanského činu dopustit. Vydatnější intelektuální nádivku ale přenechával svojí sestře.

Koukat se ze zadu na lidi sedící na koních není nejlepší způsob, jak zjistit jejich skutečnou výšku, protože se těžko rozezná člověk, který je sám o sobě vysoký, od toho, který má vysokého koně. Blotto ale znal ve stájích tawcesterského panství každičké koně, počínaje jejich výškou v loktech až po poslední nepravidelnost na jejich kopytech. (Když přišlo na lov nebo na kriket, byly jeho znalosti takřka encyklopedické. Ve škole se ale učily mnohem prozaičtější a akademičtější obory, na kterých zpravidla pohořel.) V okamžiku, kdy rohy odtroubily začátek lovu, si v duchu přeměřil každého člena středoevropské svity. Nedošlo však k tomu, aby stejným způsobem rozebral i zbývající tuzemské hosty. Ve své přímočaré mysli totiž považoval za vyloučené, že by se tak ohavného zločinu mohl dopustit někdo z britských ostrovů.

Nemusel hledat dlouho. Na koních po pravici i po levici bývalého krále Sigismunda jeli dva vysokí světlolvasí muži v černém. Zdálo se, že se jedná o dva navzájem velmi podobné, vzhledem až téměř identické muže, jimž úzké, kruté rty dodávaly zvláštní půvab. Způsob, jakým oči obou mužů pod bezbarvými řasami těkaly sem a tam, napovídal, že zřejmě plní funkci králových osobních strážců.

„Tak to bylo pěkně jednoduché,“ pomyslel si Blotto. „Musím si pamatovat, že po skončení honu musím zavolat vrchního inspektora Trumbulla a nechat jednoho z těch hochů zatknout. Nebo raději oba dva, aby byl klid.“

Tu ale zazněl roh a Mefistofeles a Blotto vyrazili kupře-

du. Kůň a člověk se spojili do jedné chvějící se masy svalů a vzrušení.

Jakmile Blotto určil, kdo bude jeho lovná zvěř – a tentokrát to nebyla liška, ale lidská kořist, rozhodl se, že se bude zdržovat v blízkosti a oba muže nepustí z očí. Ale myšlenka na lišku a vzrušení spojené s lovem dokázaly nakonec všechny ostatní myšlenky spolehlivě vytěsnit z jeho mozku. A když potom proudy psů a koní srovnaly se zemí půl tuctu rolnických plůtků, upoutala jeho pozornost docela jiná věc.

Dcera svrženého krále Sigismusnda, princezna Ethelinda, jela velmi půvabně na pomenším koni – který svým vzrůstem jen o málo převyšoval výšku běžného poníka –, jmenoval se Boxer. Mnoho let na něm jezdila Twinks a za tu dobu pod ní zkrotl jako podplacený úředník místní samosprávy. Dnes ale Boxer vycítil v sedle méně dominantní osobnost a využil příležitosti trochu si zařádit. Svoji exemplární rovnováhou ukolébal princeznu při skocích přes první náhodné plůtky do falešného pocitu vlastní bezpečnosti. Kůň se držel mezi posledními jezdci z družiny. Když však dojeli na široké pole, hraničící s malým lesíkem, nastala změna. Rozpustile se oddělil od hlavní skupiny, a ignoruje pokyny princezny, vystřelil strašlivou rychlostí směrem k lesu. Princezna Ethelinda, jejíž předchozí zkušenosti s jízdou se omezovaly na středoevropské klusácké kobylinky, neměla dostatek zkušeností, aby tuto situaci zvládla. Dostat Boxera pod kontrolu se jí v danou chvíli jevilo jako čirá fantazie. Jediné, co v tu chvíli dokázala, bylo bít koně bičíkem a zmítat sebou na bočním dámském sedle nahoru a dolů jako hadrová panenka.

Když Blotto zpozoroval její nesnáze, ani na okamžik nezaváhal. Prudkým škubnutím za uzdu a sevřením kolen změnil směr svého ohromného loveckého koně a nechal ho co největší rychlostí běžet za nešťastnou exprinceznu. Mefistofeles se řítíl polem jako bouře a blížil se ke kořisti.

Dorazil právě včas. Boxer vycítil velmi dobře, že by ho nízké větve stromů na pokraji lesa mohly velmi snadno zbavit toho obtížného jezdce na jeho hřbetě, což byl také důvod, proč přímo k nim směřoval. Haluze, tlusté a pevné jako ocelové tyče, už byly jenom na palce vzdálené od princezniny hezké tváře, když tu někdo uchopil Boxerovu uzdu a Blotto, který přispěchal princezně na pomoc, ho strhnul na stranu.

Sveřepé zvíře bylo obráceno hlavou směrem od lesa a zkroceno ostrými výrazy výčitek. Boxer hleděl uhrančivě na Blotta, ale věděl, že se jeho autoritě nemůže vzepřít. Princeznina tvář střídavě bledla a červenala, jak se dívka snažila popadnout dech a nabýt zpět ztracenou duchapřítomnost.

Bylo to vlastně poprvé, kdy si ji mohl Blotto prohlédnout zblízka. Dle pravidla, které si osvojil v chlapecké škole, musel v přítomnosti ženy, jež nepocházela z bezprostředního okolí jeho vlastní rodiny, cítit jisté rozpaky. Ale – povzbuzen do jisté míry tím, co mu včera Twinks řekla o princeznině zájmu o něj – provedl rychlý průzkum zboží, které se tu nabízelo.

Navzdory silnému rozrušení, jež v té chvíli pociťovala, se dalo bez nadsázky říct, že to je fešanda. Vlasy vykukující zpod jezdeckého klobouku se zdály na první pohled černé, ale v kontrastu s uhlově černou látkou jejího obleku vrhaly kaštanově hnědé záblesky. V bledé tváři úžasně jemných proporcí zářily mandlově hnědé oči. Rty, z nichž vycházel dech plný úzkosti, byly tmavě červené a plné jako ostružiny. Prostě celý tenhle parádní kousek byl velmi ladně a dovedně sestaven.

„Huum...“ řekl Blotto. Napadlo ho, že právě toto citoslovce bude tím nejlepším řečnickým manévrem pro zahájení konverzace s dámou.